

a paroxista hite

*az utolsó előtti percben
nincs jelentése a képnek
az eget csupán látja
de nem hiszi pedig
közönye éigig ér
már csak a szeme áll őrt
míg sátrát nem von fölé
a ronggyá feslett bársony idő*

*de az idő sátrán túl
felragyog a reménytelenség*

MAGÁNTÖRTÉNELEM KÉRÉSSSEL

*Ültem a folyó partján,
bullámzott a vízen tekintetem,
olykor felsötétült a mélyből
egy-egy gonduszony,
de tovatűnt hirtelen,
elkerült a hiány mardosása is.
Nem sértett számkivetettségem
az égből,*

*földi útra vágytam.
Magára hagytam örökölt
éneklő szarvasom,
s a part fűzfasípszó-zöldje sem
csábított.*

*Paták és tankok nyögte utakon
anyanyelvem szavai köré
gyűjtöttem emlékeimet,
de bemeszeltek izmusok,
hiába száradt rám,
s hiába pergett le rólam
idők múltán,
szaga mindhalálíg orromban.*

Ülök az ároksparton,
a metropolisz felé lesek,
fürkészem,
mint Jónás Ninivét.

Nagy felelősség újjáépíteni
a várost,
falut, tanyát,
akár hajlékot is,
eltöröljük ezzel a régít örökre,
bagyjunk meg legalább egy követ,
faragottat vagy faragatlant,
talán egy téglá- vagy
gondolatsort,
mentsük az ócskából a jót,
ne csak a régít.

Van aki rombolva,
van aki építve épít.

Furcsán néz,
és röbhög a publikum.

Szánj meg, Uram, minket!
Ne legyen bűvőhely a cselekvés
– létszünet,
fájjon az égből-számkivetettség,
szabaduljanak meg
bínárgyóiktól
az égi s földi vizek,
legyen újra igaz jelentése
és sok szép emléke
minden szónak,
legyen az ég ég, a föld föld,
tenger a tenger.
És legyen emberi sorsa
az embernek, ha ember.